

CARLES CORTÉS Escriptor

“He fet un cant a la sexualitat de la dona madura”

XAVIER ALIAGA València

Hi ha moments en la vida d'un creador que s'assemblen a una tempesta perfecta. La setmana passada, Carles Cortés (Alcoi, 1968), narrador, dramaturg i professor de literatura a la Universitat d'Alacant, presentava la seua darrera novel·la, *Sara, la dona sense atributs* (Bromera, 2010), Premi de Narrativa Eròtica de la Vall d'Albaida. I uns dies abans el jurat del Premi de Teatre Ciutat d'Alcoi el confirmava com a guanyador per l'obra *La joia*. Just quan encara està girant l'adaptació teatral d'*Els silencis de Maria*, la seua novel·la anterior. Una història, a més, que serà adaptada al cinema tan bon punt arriben unes ajudes institucionals. L'equip de rodatge, de fet, ja està preparat. “Sóc molt ordenat de caràcter i quan et ve una explosió de coses la idea és fer-ne una darrera d'una altra. Tens una sensació de sort, com ara en el premi de teatre, que es fa amb plica i hi pòt guanyar qualsevol. Mai no havia rebut un premi teatral i em reforça en la idea de continuar tre-

ballant el teatre”, respon, com assimilant l'acumulació d'esdeveniments.

El més immediat, el fil de la conversa, és la novel·la acabada de publicar, un volum amb una eficient i còpsadora portada —un dels darrers treballs del desaparegut Enric Solbes—, inspirat filosòficament en *L'home sense atributs*, de Robert Musil, i amb la deliciosa troballa de batejar els capítols amb les cançons d'Edith Piaf, una mena de projecció de la protagonista. Un esquelet formal molt meditat que serveix per a contar la baixada als inferns d'una dona madura que, cercant el plaer sexual i la felicitat, s'hi troba amb una tortuosa i absorbent relació amb un jove a qui dobla l'edat. El sexe forma part substancial de la narració, com correspon a una obra premiada en un certamen de literatura eròtica. La novel·la de Cortés, tanmateix, s'esmuny hàbilment de les limitacions genèriques. “No sols és una novel·la eròtica. Si escrius dues-centes pàgines d'erotisme, en acabar baixa l'efecte eròtic, és molt difícil

Carles Cortés. / TANIA CASTRO

“No sols és una novel·la eròtica.”, diu l'autor de *Sara, la dona sense atributs*”

de mantenir al llarg de tantes planes. A més, el lector del gènere eròtic és una persona culta, exigent, a qui agraden uns altres gèneres. I en aquest cas l'erotisme em serveix per a explicar el grau d'atracció i de necessitat de la parella protagonista”, raona.

La dona, amb tot, continua

sent el centre de la mirada d'un escriptor que té ben present l'element femení en la seua producció de ficció i fins i tot en el seu vessant com a estudiós de la literatura. “No puc dir això que la protagonista de la novel·la, Sara, *c'est moi*, com deia Flaubert de Madame Bovary, però hi ha una gran quantitat de personatges femenins en els quals m'he sentit còmode. És així perquè m'he disfressat”, confessa. Per a contar la història, Cortés ha emprat un narrador en segona persona, que li serveix per a “implantar el lector” i, al mateix, obtenir un grau d'objectivitat “que no podia aconseguir amb un altre tipus de narrador”. Distància que

permet abordar la reflexió, incitada pel llibre de Musil, sobre “l'autoconsciència de no tenir atributs o qualitats, una cosa que em va inquietar moltíssim”. Un plantejament dens i pretesament intel·lectualitzat que, en realitat, contempla la ximple recerca de la felicitat. O, en aquest cas, “un cant a la defensa de la sexualitat de la dona de 50 anys”. “He fet la meua novel·la més personal, que no autobiogràfica”, clou. *Sara n'est pas lui*, és obvi. Però Cortés parla del seu personatge amb tendresa, com si fóra una costella arrancada del seu interior. Una referència bibliocà que no és casual.